

»Bude se obíratí otázkou, zda výše nároků pojistných řídí se výší přihlášených či zjištěných (t. j. skutečných) služebních požitků zaměstnancových a zda žalobkyně měly možnost, brániti se proti výměře důchodů, provedené na základě přihlášených služebních požitků, t. j. zda mohly uplatňovati, avšak neuplatňovaly vůči pensijnímu ústavu nárok na vyšší požitky.«

Z toho lze souditi, že v rozhodnutí čís. 8411 vlastní důvod k zamítnutí žaloby na náhradu škody pro porušení ohlašovací povinnosti podle zákona čís. 221/24 tkví v podstatě nemocenského pojištění jako ipso iure pojištění a z toho vyplývající možnosti uplatňovati nároky na dávky bez ohledu na rozpory mezi stavem skutečným a stavem přihlášeným. Ze zmínky odůvodnění tohoto rozhodnutí o vyloučení všeobecných sankcí sankcemi speciálními nelze tedy dovozovati, že by nejvyšší soud byl chtěl vyloučiti platnost předpisů občanského zákoníka o náhradě škody pro obor zákona čís. 221/24; předpisů práva občanského jest použití naopak ve všech případech uplatňování nároků na náhradu škody — bude-li nárok zcela nebo zčásti zamítnut, stane se tak právě pro nedostatek předpokladů s hlediska ustanovení práva občanského.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y

Vzdala-li se manželka nároku na výživné bez výhrady, nemůže se tohoto domáhati později z důvodů, že se poměry podstatně změnily.

První stolice zamítla žalobní žádost, aby žalovanému bylo uloženo platiti žalobkyni výživné. Od v. soud toto rozhodnutí potvrdil. Nejv. soud podanému dovolání nevyhověl.

Důvody: Dovolání, uplatňující dovolací důvody § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. není opodstatněno. Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně a ve shodě s nyní již ustálenou judikaturou nejvyššího soudu a stačí proto dovolatelku odkázati na správné důvody napadeného rozsudku a na rozhodnutí čís. 3925, 5417, 7633 a 8267 sb. n. s., v nichž se nejvyšší soud odchýlil od názoru, vysloveného v rozhodnutí čís. 945 sb. n. s. (dovolání uvádí nesprávně číslo 925), že manželka může za podstatně změněných poměrů požadovati na manželu nutnou výživu přes to, že se smírem při dobrovolném rozvodu manželství vzdala nároku na výživné. V rozhodnutích čís. 1928 a 8264 sb. n. s., jichž se žalobkyně

dále dovolává, šlo o jiný skutkový stav, než jaký jest podkladem souzeného případu. Šlo o případy, v nichž si manželka zachovala smírem nárok na výživu, ovšem jen na výživu v určité výši a v nichž nejvyšší soud vyslovil, že má manželka nárok na zvýšení výživného, byl-li smír ujednán se zřetelem na poměry v době smíru a zhoršily-li se po smíru její osobní, pokud se týče její měnové poměry. V souzeném případě vzdala se však žalobkyně soudním smírem ze dne 16. ledna 1920 výslovně a bez jakékoliv výhrady alimentárního nároku proti svému manželu, ačkoliv mohla, jak správně dolíčily nižší soudy, předvídati, že se v budoucnosti stane neschopnou výdělku. Uvádí-li dovolatelka, že tvrdila již v žalobě, že bylo úmyslem stran při ujednání smíru, aby žalovaný, vzav na sebe povinnosti starati se o děti, nebyl příliš zatěžován dvojí alimentární povinností a že se žalobkyně vzdala svého alimentárního nároku jen proto, že žalovaný vzal na sebe tu povinnost a že nebylo úmyslem stran, aby žalovaný byl sprostěn alimentární povinnosti vůči žalobkyni i v tom případě, kdyby děti dorostly a ona se stala neschopnou k výdělku, ocitá se v rozporu se spisy, ana v žalobě jen tvrdila, že se vzdala nároku na placení výživného proto, že byla tehdy zaměstnána jakožto číšnice a že se spokojila s tím, že žalovaný se zavázal platiti výživné pro děti.

Za tohoto stavu věci nebylo zapotřebí prováděti důkazy o tom, co bylo úmyslem stran při uzavírání smíru, jaké byly poměry žalobkyně v době uzavření smíru a jak se tyto poměry nyní změnily. Nemá-li žalobkyně nárok na placení výživného vůbec opodstatněn, nebylo ovšem ani zapotřebí, aby se nižší soudy zabývaly s výši požadovaných vyživovacích příspěvků. Nemá tudíž oprávněna výtka ani vadnosti odvolacího řízení.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 23. p r o s i n c e 1932 č. j. R v II 669/32. Karel Jelínek.

Noční hlídač v továrním podniku patří k osobám v § 12, odst. 2. zákona č. 91/1918 uvedeným, jeho pracovní doba může trvati dvanáct hodin za den.

Žaloba nočního hlídače v továrně o zaplacení hodin, konaných nad 8 hodin denně, byla zamítnuta ve všech instancích. Nejvyšší soud uvedl v d ů v o d e c h toto:

Jde především o otázku, zdali žalobce jako noční hlídač továrního podniku žalované firmy patří do skupiny osob, uvedených v druhém odstavci § 12 zákona ze dne 19. prosince 1918 čís. 91 Sb. z. a n. Nižší soudy na ni odpověděly kladně. Dovolatel proti tomu brojí a zdůrazňuje, že zákon čís. 91/1918 Sb. z. a n. stanoví v § 12 pro všechny tam uvedené osoby, že jim náleží ve 24 hodinách odpočinek dvanáct hodin, z něhož aspoň osm hodin musí připadnouti na nepřetržitý klid v noci, z čehož dále vyvozuje, že